

פרק כח

כל האסירות, פרט לקאטרינה מהכפר, מתרחקות מקאטרינה בשל מחלת העור שהולכת ומחמירה. היא יודעת שאלמלא רצחה היו משחררים אותה בגלל מחלתה. הן מצפות שיהרגו את כל היהודים, בידיעה שאז הן ישוחררו. קאטרינה מנותקת מיקיריה במשך כל הקיץ. אמה חדרה לגופה ונוסכת בה אומץ. היא רוצה להכות את האסירות המתרפסות לפני הסוהרות כשפחטות בשביל משקה או מעט בושם. אך אין בה כוח, והן יודעות זאת.

זקנת הכלא, אישה בת 90, שנותרה בכלא מרצונה, שנאה את קטרינה מהרגע הראשון – היא מייד זהתה את השפעת היהודים על האישה הרוטנית. ופסקה שהיהודים השחיתו את נפשה ואין לה עוד תקנה. לאחר שחלתה נהגה לומר עליה שהיא נענשת באש הגהנום בעולם הזה. קאטרינה שנאה אותה בשל נבואותיה על השמדת היהודים הקרבה. היא הבטיחה שקצם קרוב. ואכן, בוקר אחד, האסירות מגלות שאין איש בכלא, פרט להן ושהן חופשיות. אך איש לא מעז לקום וללכת...

פרק כט – השחרור (לאחר 40 שנה בכלא)

קאטרינה הולכת מן הכלא לעבר הרכסים. אף פרצוף משנותיה בכלא לא נחרט בזיכרונה. היא מרגישה ריחוק משאר האסירות המשתחררות עמה. 119 למטה, 120-121 בערב היא פוגשת בנערה צעירה, המתנהגת עימה בנדיבות, עד שהיא מגלה שזוהי "קאטרינה הרוצחת" ונמלטת על נפשה.

פרק ל', ההתגלות, אלוזיה מקראית

123, 124, 122

קטרינה זהירה מאז אותו מקרה. ידוע לה שלרוצחות אין מחילה בכפרים – רק לרוצחים מוחלים. רוצחות רודפים לנצח. היא נזכרת במריה שכבר מתה זה מכבר.

בלילה קאטרינה מתחילה ללכת. לפתע היא שומעת קול משמים "שלי נעלייך מעל רגלייך, כי במקום קדוש את עומדת", היא עושה זאת ולאחר שהיא מרימה את ראשה היא מגלה שהיא נמצאת בתוך **חורבה יהודית** אותה היא הופכת למקדש מעט. היא מגלה **שמחלת העור עברה**.

ההתגלות לקאטרינה, מזכירה את נס הסנה הבוער, שבו התגלה אלוהים למשה, לאור המילים אשר הקול הנשמע לקאטרינה מהשמים אומר לה: "שלי נעלייך מעל רגלייך, כי במקום קדוש את עומדת".

לאנלוגיה זו יש חיזוקים נוספים בנובלה: גם משה וגם קאטרינה ביצעו רצח מוצדק: קאטרינה רצחה את הגוי אשר ניתץ את ראשו של בנה ולאחר מכן ניסה לאנוס אותה, ואילו משה רצח את המצרי שהכה את בן עמו. בעקבות מעשה זה קאטרינה נידונה לחיים בבית האסורים, בו היא שהתה במשך ארבעים שנה. ואילו משה נדד במשך ארבעים שנה במדבר. בשני המקרים התרחש שחרור מעבדות (קאטרינה שוחררה מבית הכלא), ונדודים במשך ארבעים שנים לעבר הארץ המובטחת.

כמו כן, מסופר על כך שקאטרינה לקתה במחלת עור בעודה מצויה בצינוק, וגם מרים, אחותו של משה, לקתה בצרעת.

פרק לא

124, 125, 126. השמועה על בואה של קאטרינה פשטה, והאיכרים באים ומצביעים עליה וקוראים לה "מפלצת". היא מגנה על היהודים, שחושבת שחלפו מן העולם וממשיכים להתקיים רק בתוכה. "עכשיו אין עוד יהודים בעולם. עכשיו רצחנו אותם. איש בכפר לא יוכל לומר ידי לא שפכו את הדם הזה." – היא מטיחה באיכרים מולה. אמירה זו מעידה על כך שקאטרינה רואה עצמה כאחת מבני הכפר, ומזהה עצמה עם הרוצחים. את נבדלותה מן היהודים, על אף ניסיונה להיות חלק מהם, היא מבינה בעצמה, כפי שניתן לראות כבר בעמוד 117, שם היא אומרת "הכלא בסופו של דבר אינו קרון חתום". תפיסה זו של הזהות